

جایگاه گروه اسمی سنگین در زبان فارسی: شواهدی از شَمّ زبانی گویشوران بومی

حمیده معرفت^۱، مصطفی مهدی‌زاده^{۲*}

۱. استاد زبان‌شناسی کاربردی، دانشگاه تهران، تهران، ایران
۲. دانشجوی دکتری زبان‌شناسی کاربردی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

چکیده

پژوهش‌های پیشین در زمینه جایگاه گروه اسمی سنگین نشان داده که در زبان‌های «فعل-مفعول»، همانند انگلیسی، سازه‌های بلندتر پس از سازه‌های کوتاه‌تر (پسایندسازی) ظاهر می‌شوند، ولی در زبان‌های «مفعول-فعل»، همانند ژاپنی و کره‌ای، سازه‌های بلند قبل از سازه‌های کوتاه (پیشایندسازی) قرار می‌گیرند. در این گستره پژوهشی، بررسی زبان فارسی می‌تواند جالب باشد، زیرا این زبان دارای توالی کلمه‌ای نسبتاً آزاد است و از نظر موقعیت هسته در گروه‌ها، هم هسته-آغاز و هم هسته-پایان می‌باشد. پژوهش‌هایی که این پدیده را در فارسی بررسی کرده‌اند شواهدی مبنی بر پیشایندسازی گروه اسمی سنگین در این زبان یافته‌اند، ولی غالب آن‌ها از داده‌های پیکره‌ای و عملکردی استفاده نموده‌اند که بیشتر نشان‌دهنده استفاده زبان در دنیای واقعی می‌باشد. پژوهش پیش‌رو علاوه بر بررسی داده‌های عملکردی، با استفاده از آزمون قضاوت دستوری، شَمّ زبانی فارسی‌زبانان را نیز تحلیل نموده است. نتایج حاصل از یک آزمون تولیدی عملکردمحور و یک آزمون قضاوت دستوری که به سی‌وهفت فارسی‌زبان داده شد، نشان داد با این‌که در آزمون قضاوت دستوری فارسی‌زبانان هم پیشایندسازی و هم پسایندسازی را قابل قبول می‌دانند، در آزمون تولیدی غالباً مفعول مستقیم که دارای نشانگر «را» می‌باشد را، بدون توجه به سنگینی آن، قبل از مفعول غیر مستقیم قرار می‌دهند. این یافته‌ها از دو جنبه قابل اهمیت هستند: (۱) استفاده همزمان از داده‌های تجربی و شَمّ زبانی در پژوهش‌های زبانی تصویر دقیق‌تری از پدیده مورد بررسی فراهم می‌کند، و (۲) در زبان فارسی میزان مشخص و یا معین بودن مفعول مستقیم تناوب مفعول‌ها را تعیین می‌کند نه سنگینی یا سبکی آنها.

واژگان کلیدی: تناوب کلمه‌ای، جابه‌جایی گروه اسمی سنگین، مفعول مستقیم/ غیرمستقیم، پیشایندسازی/

۱. مقدمه

هر زبانی دارای یک تناوب کلمه‌ای بی‌نشان^۱ می‌باشد، مانند زبان انگلیسی که در آن توالی بی‌نشان «فاعل-فعل-مفعول» است. همچنین، در مورد برخی فعل‌های دومفعولی، مانند donate (هدا کردن)، تنها توالی «مفعول مستقیم قبل از مفعول غیرمستقیم» دستوری تلقی می‌گردد (Mazurkewich, 1984; Pinker, 1989). با این وجود دیده شده در مواردی که مفعول مستقیم بلندتر است، مفعول غیرمستقیم از آن پیشی می‌گیرد، پدیده‌ای که به «اصل وزن-آخر^۲» شهرت یافته است زیرا در زبان‌های ژرمنی، مانند آلمانی و انگلیسی، ساخت‌های بلندتر یا سنگین‌تر تمایل دارند بعد از ساخت‌های کوچک‌تر قرار گیرند (Arnold et al. 2000; Ross, 1997; Stallings et al. 1998; Wasaw, 1997). در ابتدا، مدل‌های افزایشی تولید جمله^۳ (Garrett, 1980; Bock & Levelt, 1994) این پدیده را جهان‌شمول انگاشتند و ادعا کردند که ساخت‌های کوتاه از ساخت‌های بلند قابل‌دسترس‌تر هستند و از این رو قبل از ساخت‌های بلند قرار می‌گیرند. ولی با بررسی زبان‌های غیرژرمنی، خصوصاً با استفاده از داده‌های پیکره‌ای، پژوهشگران مشاهده کردند که در زبان‌های «مفعول-فعل»، مانند ژاپنی (Hawkins, 1994; Yamashita & Chang, 2001) و کره‌ای (Choi, 2007)، عکس این اصل صادق است. به عبارت دیگر، این ساخت‌های بلند هستند که مورد پیشایندسازی قرار گرفته و قبل از ساخت‌های کوتاه قرار می‌گیرند. در نتیجه، توجه پژوهشگران از جهان‌شمول بودن این پدیده به سمت متفاوت بودن آن در زبان‌های مختلف تغییر کرد و اصطلاح «جابه‌جایی گروه اسمی سنگین^۴» رایج شد.

در این گستره پژوهشی، نمود این پدیده در زبان فارسی می‌تواند از جهاتی حائز اهمیت باشد، زیرا این زبان برخلاف زبان‌هایی مثل ژاپنی و کره‌ای همواره هسته-پایان نمی‌باشد (در فارسی تنها گروه فعلی هسته-پایان است^۵) و همچنین برخلاف زبان‌های هسته-آغاز مثل انگلیسی دارای تناوب کلمه‌ای نسبتاً آزاد است (Karimi, 2003). تا امروز، علاوه بر پژوهش‌هایی که وزن دستوری را به‌عنوان یک عامل نقشی (در کنار عوامل نقشی دیگر مانند معرفگی و جاننداری) در پدیده‌هایی چون قلب نحوی^۶ بررسی کردند (مانند راسخ مهند و

قیاسوند، ۱۳۹۳)، فقیری و سامولیان (۲۰۱۴) و فقیری و همکاران (۲۰۱۴) از اندک پژوهش‌های انجام شده می‌باشند که اختصاصاً به بررسی نقش وزن در جایگاه دو مفعول مستقیم و غیرمستقیم در زبان فارسی پرداختند؛ آن‌ها به این نتیجه رسیدند که تناوب مفعول مستقیم و غیرمستقیم در فارسی به میزان زیادی به نوع مفعول مستقیم بستگی دارد، نه محض بلندی یا سنگینی آن.

ولی آنچه که در پژوهش‌های گذشته به آن پرداخته نشده است «دانش زبانی» (Newmeyer, 2003: 682) یا شَمّ زبانی گویشوران بومی زبان فارسی نسبت به این پدیده است. به عقیده علائی و همکاران (۱۳۹۶: ۳) نمی‌توان با تکیه صرف بر شواهد موردی و داده‌های پیکره‌ای، نقش عوامل پردازشی و راندها قوه پردازشگر ذهنی در چیدمان ساخت‌های نحوی را بررسی و اثبات کرد. نیومیر (۲۰۰۳) نیز معتقد است که در پژوهش‌های زبان‌شناسی نباید تنها به داده‌های پیکره‌ای بسنده نمود، بلکه باید در کنار این داده‌ها از داده‌های قضاوتی^۶ گویشوران بومی، که نشان‌دهنده شَمّ زبانی آن‌هاست نیز استفاده کرد. در همین راستا، و به منظور تکمیل یافته‌های پیشین و به دست آوردن تصویر کامل‌تری از تناوب مفعولی و همچنین پدیده جابه‌جایی گروه اسمی سنگین، پژوهش پیش‌رو بر آن شد تا با تحلیل داده‌های حاصل از یک آزمون قضاوت دستوری در کنار یک آزمون تولیدمحور به بررسی این پدیده بپردازد. در حقیقت، هدف پژوهش حاضر پی‌بردن به این مسأله است که چیدمان مفعول‌های مستقیم (کوتاه و بلند) و غیرمستقیم در تولیدات زبانی گویشوران بومی فارسی چه تفاوتی با نحوه نمره دادن آن‌ها به همین جملات دارد وقتی که از آن‌ها خواسته می‌شود با استفاده از شَمّ زبانی خود آن‌ها را قضاوت کنند. به همین منظور، فرضیه‌های ذیل مطرح گردید:

(۱) در آزمون تولیدمحور یادآوری جمله، گویشوران بومی فارسی جمله‌ها را بدون توجه به طول مفعول مستقیم و جایگاه مفعول مستقیم و غیرمستقیم، با توالی «مفعول مستقیم-مفعول غیرمستقیم» به یاد می‌آورند.

(۲) در آزمون قضاوت دستوری، گویشوران بومی فارسی هر دو توالی «مفعول مستقیم-مفعول غیرمستقیم» و «مفعول غیرمستقیم-مفعول مستقیم» را بدون توجه به طول مفعول مستقیم قابل‌قبول می‌انگارند.

۲. مروری بر ادبیات پژوهش

۲-۱. سنگینی^۱ یا وزن

بهاگل (1909)، به نقل از فقیری و سامولیان، (2014) اولین پژوهشگری بود که با ارائه شواهدی از اصلی به نام اصل وزن-آخر صحبت کرد. به گفته وی، بر اساس این اصل، در زبان‌های مختلف، سازه‌ها معمولاً از کوتاه به بلند در کنار هم قرار می‌گیرند. پس از بهاگل، که گفته بود وزن تنها به طول یا بلندی سازه اشاره دارد، تعریف‌های گوناگونی از مفهوم وزن یا سنگینی ارائه شد (Arnold et al. 2000).

اما این عقیده که وزن صرفاً به بلندی یا تعداد کلمه‌های یک سازه اشاره می‌کند توسط چامسکی^۱ (1975) به چالش کشیده شد. او اظهار داشت که، به عنوان مثال، جمله ۱ از جمله ۲ طبیعی‌تر به نظر می‌رسد (با اینکه گروه اسمی مفعول مستقیم در جمله ۱ بلندتر است)، و این‌گونه نتیجه گرفت که وزن یا سنگینی سازه‌ها فقط به تعداد کلمه‌های آن‌ها بر نمی‌گردد، بلکه از پیچیدگی آن‌ها در جمله سرچشمه می‌گیرد.

1.They brought all the leaders of the riot in.

2.They brought the man I saw in.

در حقیقت، تقریباً پنج دهه پیش‌تر، راس (1967) وجه تمایز مشابهی بین بلندبودن و پیچیده‌بودن قائل شده بود و گفته بود که هر ساخت بلندی لزوماً پیچیده نیست. به عنوان نمونه، از دو جمله زیر، جمله ۴ به گفته بسیاری از انگلیسی‌زبانان قابل قبول نیست:

3.I called almost all of the men from Boston up.

4.*I called the man you met up. (p. 49)

به گفته راس، گروه اسمی مفعول مستقیم در جمله ۴ دارای یک جمله‌واره درونی^۱ می‌باشد و همین باعث می‌شود این گروه اسمی از گروه اسمی مفعول مستقیم در جمله ۳ پیچیده‌تر شود. واسو (1997) نیز، با استفاده از داده‌های پیکره‌ای، تعریف‌های مختلف از مفهوم سنگینی را بررسی کرد و این‌گونه نتیجه گرفت که همه این تعریف‌ها به یک میزان در پیش‌بینی تناوب کلمه‌ها موفق هستند. به بیان دیگر، همانطور که آرنولد و همکاران (2000) اظهار داشتند، پدیده جابه‌جایی گروه اسمی سنگین آنقدر قوی است که تقریباً با هر نوع تعریفی از سنگینی سازگار است.

۲-۲. نقش جابه‌جایی گروه اسمی سنگین

پژوهشگران معتقدند که پیش‌سازایی یا پس‌سازایی گروه اسمی سنگین می‌تواند دو نقش داشته باشد. یکی اینکه به شنونده کمک می‌کند تا آنچه را که می‌شنود راحت‌تر پردازش کند، و دوم اینکه می‌تواند به گوینده کمک کند تا مفاهیم و آنچه که می‌خواهد بگوید را بهتر و راحت‌تر برنامه‌ریزی کند. در میان پژوهش‌هایی که این موضوع را از منظر شنونده و پردازشگر بررسی نموده‌اند (Frazier & Fodor, 1978; Kimball, 1973)، اصل شناسایی سریع سازه‌های بلافصل هاوکینز (1994) بسیار جالب است. بر اساس این اصل، در شرایط برابر، تناوبی ارجح است که طی آن پردازشگر بتواند همه هسته‌های سازه‌های بلافصل فعل را سریع شناسایی نماید. به عنوان نمونه، در مورد فعل‌های دومفعولی انگلیسی، پس‌سازایی گروه اسمی سنگین و قرار دادن آن بعد از گروه حرف‌افزافه در جملهٔ ۶ باعث می‌شود پردازشگر هسته‌های این دو سازه را بعد از پردازش تنها چهار کلمه شناسایی کند (درحالی که این کار در جملهٔ ۵ با پردازش هشت کلمه امکان‌پذیر است). ولی در زبانی مانند ژاپنی عکس این کار، یعنی پیش‌سازایی گروه اسمی سنگین باعث راحتی کار پردازشگر می‌شود (Chang, 2009).

5.I [VP introduced¹ [NP some² friends³ that⁴ John⁵ had⁶ brought⁷] [PP to⁸ Mary.]]

6.I [VP introduced¹ [PP to² Mary³] [NP some⁴ friends that John had brought.]]

با این وجود، در زبان فارسی این موضوع صدق نمی‌کند. نمونهٔ زیر از فقیری و سامولیان (2014: 228) نشان می‌دهد که پردازشگر جهت شناسایی سازه‌های وابسته به فعل در هر دو تناوب با تعداد کلمات یکسانی مواجه می‌شود:

۷. یوسف [VP یک^۱ کتاب^۲ آموزش^۳ عکاسی^۴] [PP از^۵ کتابخانه^۶] گرفت^۷.

۸. یوسف [VP از^۱ کتابخانه^۲] [NP یک^۳ کتاب^۴ آموزش^۵ عکاسی^۶] گرفت^۷.

همچنین، پس‌سازایی گروه اسمی سنگین در زبانی مانند انگلیسی، می‌تواند در مراحل برنامه‌ریزی و تولید زبانی کمک کند. صحبت کردن نیازمند این است که صورت و ساختارهای متفاوت از حافظه بازایی شوند و بر اساس قوانین هر زبانی کنار هم قرار گیرند و تمام این مراحل باید با سرعت هرچه بیشتر انجام شود (Levelt, 1989). برای نمونه، آرنولد و همکاران (2000) جملهٔ زیر را که بسیار توسط گزارشگران بیسبال به کار می‌رود، نقل می‌کنند و اظهار

می‌دارند که پسایندسازی گروه اسمی در تولید چنین جمله‌ای زمان بیشتری در اختیار گوینده قرار می‌دهد تا هنگام تعویض، نام بازیکن ورودی را در لیست بازیکنان پیدا کند و جمله خود را بسازد.

9. That brings to the plate Barry Bonds.

علاوه بر این، مدل‌هایی که تولید جمله را از دیدگاه در دسترس بودن^{۱۱} بررسی می‌کنند، اینطور می‌انگارند که سامانه تولید زبانی ما جمله‌ها را به صورت خطی و افزایشی آرایش می‌دهد و تالی سازه‌ها هنگام تولید، به میزان در دسترس بودن آن‌ها بستگی دارد (Bock, 1982). پسایندسازی گروه اسمی سنگین در انگلیسی با این واقعیت همخوانی دارد، زیرا سازه‌های کوتاه‌تر راحت‌تر در دسترس قرار می‌گیرند و در نتیجه در هنگام تولید سریع‌تر بازیابی می‌شوند.

۳-۲. جهان‌شمولی پسایندسازی گروه اسمی سنگین

از آنجا که مدل‌های تولید زبانی مبتنی بر در دسترس بودن، ریشه در اصول کلی قوه شناخت انسان دارند، می‌توان نتیجه گرفت که پسایندسازی یا پدیده «کوتاه قبل از بلند» یک پدیده جهانی است، ولی شواهد مغایر این نتیجه‌گیری هستند. یاماشیتا و چنگ (2001) نشان دادند در زبان ژاپنی، پدیده پیشایندسازی رخ می‌دهد، یعنی افراد اغلب سازه‌های بلندتر را قبل از سازه‌های کوتاه‌تر قرار می‌دهند. آن‌ها با این باور که مدل‌هایی که پدیده پیشایندسازی یا پسایندسازی را صرفاً از منظر صوری توضیح می‌دهند، به همه زبان‌ها قابل تعمیم نیستند، از نظریه کدگذاری دستوری^{۱۲} (Bock & Levelt, 1994; Garrett, 1980) استفاده کردند و نظریه‌ای پیشنهاد دادند که هم بعد صوری و هم بعد مفهومی را دربر می‌گیرد. بر اساس این نظریه، تصمیم‌های مربوط به تناوب سازه‌ها، در مراحل مختلف تولید جمله متفاوت است. به بیان دیگر، در مرحله‌ای که مفاهیم باید انتخاب شوند، بعد مفهومی و در مرحله‌ای که صور باید انتخاب شوند، بعد صوری بر این تصمیم‌ها اثر می‌گذارند. در بعد مفهومی، سازه‌هایی که از لحاظ معنایی غنی‌تر و روشن‌تر هستند از سازه‌های دیگر پیشی می‌گیرند، در حالی که در بعد صوری هر سازه‌ای که کوتاه‌تر و در دسترس‌تر باشد از دیگر سازه‌ها پیشی می‌گیرد. این دو بعد که نمایان‌گر تمایلات متفاوتی هستند، در زبان‌های مختلف با هم رقابت می‌کنند و برتری هر کدام از

آن‌ها تعیین کننده پیشابندسازی یا پسابندسازی است.

ژاپنی، به عنوان نمونه، زبانی است ضمیرانداز و هسته-پایان که تناوب کلمه‌ای نسبتاً آزادی هم دارد (برخلاف انگلیسی) و در آن فعل بعد از موضوع‌هایش ظاهر می‌شود (مانند همهٔ زبان‌های فاعل-مفعول-فعل). در نتیجه، از آنجا که سازه‌های مختلف قبل از فعل قرار می‌گیرند، بعد صوری، یعنی فاصلهٔ بین فعل و هستهٔ سایر سازه‌ها (Hawkins, 1994)، اهمیت کمی در تناوب کلمه‌ای دارد. از این رو، در این زبان سازه‌هایی که بلندتر هستند (و در نتیجه از لحاظ معنایی غنی‌تر می‌باشند) پیشابندسازی می‌شوند (Chang, 2009). به بیان دیگر، زبان‌های ضمیرانداز با تناوب کلمه‌ای آزاد، همانند ژاپنی، کره‌ای و فارسی، در تناوب کلمه‌ها بیشتر تحت تأثیر ویژگی‌های مفهومی سازه‌ها می‌باشند.

۲-۴. جابه‌جایی گروه اسمی سنگین در زبان فارسی

یکی از کامل‌ترین پژوهش‌ها در مورد نقش وزن در جایگاه سازه‌ها در زبان فارسی به کوشش راسخ مهند و قیاسوند (۱۳۹۳) صورت گرفته است. آن‌ها با بررسی وزن سازه‌های مختلف در حدود ۱۹۰۰ جملهٔ استخراج شده از یک پیکرهٔ فارسی یافتند که سازه‌هایی که در جایگاه نهایی جمله‌ها قرار می‌گیرند به‌طور میانگین دارای وزن نسبی بیشتری هستند. آن‌ها همچنین در گام بعدی به تبیین نقش وزن سازه‌ها در پدیدهٔ قلب نحوی در این جمله‌ها پرداختند و مشاهده کردند که سازه‌هایی که مورد قلب نحوی قرار گرفته بودند (در ابتدای جمله و قبل از سازهٔ فاعل ظاهر شده بودند)، نسبت به سازه‌های مجاور در جمله که از روی آن‌ها حرکت انجام شده بود، سنگین‌تر بودند. در گام بعدی آن‌ها به بررسی وزن سازه‌هایی که پسابندسازی شده بودند (یعنی به موقعیت بعد از فعل و انتهای جمله حرکت کرده بودند) پرداختند و نتیجه گرفتند که این سازه‌ها نسبت به سازه‌های مجاور که از روی آن‌ها حرکت صورت گرفته بود، سنگین‌تر بودند. راسخ مهند و قیاسوند (۱۳۹۲) نیز با تحلیل یک پیکرهٔ گفتاری تلاش کردند تا به نقش عوامل کلامی مختلف مانند وزن، جاننداری، و ساخت اطلاعی در پدیدهٔ پسابندسازی پی ببرند. در مورد نقش وزن در این پدیده، یافته‌های آن‌ها نشان داد که هرچه سازه سنگین‌تر باشد احتمال پسابندسازی آن بیشتر است. نوع دیگری از جابه‌جایی که در زبان فارسی مورد بررسی قرار گرفته پدیدهٔ خروج بند موصولی است (شیخ‌الاسلامی، ۱۳۸۷؛ راسخ مهند و همکاران، ۱۳۹۱).

راسخ مهند و همکاران (۱۳۹۱:۱۶)، برخلاف شیخ الاسلامی (۱۳۸۷)، پس از بررسی داده‌های پیکره‌ای خود به این نتیجه رسیدند که هر چقدر نسبت طول بند موصولی بر گروه فعلی بیشتر باشد، احتمال خروج و جابه‌جایی آن به جایگاه بعد از فعل بیشتر است.

اما بعد از چندین پژوهش پیکره‌ای، که در بالا به آن‌ها اشاره شد، علائی و همکاران (۱۳۹۶) در رویکردی نوین، به صورت تجربی و با استفاده از یک تکلیف برخط خوانش جمله، به بررسی نقش وزن دستوری سازه‌ها در دو پدیده جابه‌جایی بند موصولی و قلب نحوی کوتاه (از نوع پسایندسازی) پرداختند؛ آن‌ها با بررسی زمان خوانش جمله‌هایی که دارای سازه مورد نظر با سه سطح وزنی سبک، متوسط و سنگین بودند، پی بردند که جمله‌هایی که دارای سازه سنگین‌تر در جایگاه بعد از فعل بودند نسبت به جمله‌هایی که در آن‌ها جابه‌جایی صورت نگرفته بود، دارای زمان خوانش کمتری بودند. به بیان دیگر، جابه‌جایی سازه‌های سنگین‌تر و قرار گرفتن آن‌ها در انتهای جمله باعث سهولت در پردازش این جمله‌ها و در نتیجه کمتر شدن زمان خوانش آن‌ها می‌شد.

۵-۲. تناوب مفعول‌ها در زبان فارسی

در زبان فارسی تا مدت‌ها تناوب مفعول‌ها بر اساس معیار مفعول‌نمایی افتراقی^{۱۳} (Karimi, 2003؛ راسخ مهند، ۱۳۸۳؛ مویدی و لطفی، ۱۳۹۲؛ میردهقان و یوسفی، ۱۳۹۵) توجیه می‌شد. این معیار در توالی‌های بی‌نشان، تنها دو مکان برای مفعول مستقیم در نظر می‌گیرد: مفعول مستقیم مشخص با نشانگر *را* که قبل از مفعول غیرمستقیم و دور از فعل قرار می‌گیرد (جمله ۱۰)، و مفعول مستقیم نامشخص غیرصریح که بعد از مفعول غیرمستقیم و در کنار فعل قرار می‌گیرد (جمله ۱۱).

۱۰. علی کتاب را به او داد.

۱۱. علی به او کتاب داد.

ولی فقیری و همکارانش با انجام پژوهش‌هایی مبتنی بر داده‌های پیکره‌ای و تجربی، جایگاه‌های ممکن برای مفعول مستقیم در فارسی را دقیق‌تر توصیف کردند. فقیری و سامولیان (2014) پیکره‌ای که از روزنامه همشهری استخراج شده بود را بررسی کردند و بر اساس یافته‌های خود دیدگاه دوقطبی معیار مفعول‌نمایی افتراقی کریمی (2003) را ناقص خواندند.

آن‌ها سپس تحلیلی پیوستاری از جایگاه مفعول مستقیم در فارسی ارائه دادند که در آن حداقل سه جایگاه (و به‌طور کامل چهار جایگاه) را برای مفعول مستقیم برشمردند. در یک سر این پیوستار که بر اساس میزان معین بودن گروه اسمی می‌باشد، مفعول مستقیم مشخص همراه با نشانگر را قرار دارد، و در سر دیگر آن مفعول مستقیم غیرصریح، مفعول مستقیم نکره و مفعول غیرصریح وابسته نیز در میان این پیوستار قرار می‌گیرد.

فگیری و همکاران (2014) سپس از طریق یک پرسش‌نامه اینترنتی سعی به جمع‌آوری داده‌های تجربی کردند تا نتایج به‌دست آمده از پژوهش پیکره‌ای خود را آزمایش کنند و همچنین نقش طول مفعول مستقیم در جایگاه ترجیحی آن را بررسی کنند. نتایج به‌دست آمده از این بررسی نتایج پژوهش قبلی را تأیید کرد و نیز نشان داد که بلندی سازه همبستگی معنی‌داری با پیشایندسازی آن دارد. در مجموع، می‌توان این دو پژوهش کلیدی در حوزه جایگاه مفعول مستقیم و پیشایندی گروه اسمی سنگین در فارسی را این‌گونه خلاصه کرد که در این زبان، میزان مشخص و یا معین بودن مفعول مستقیم نسبت به بلندی و صرف وزن آن نقش پررنگ‌تری در تعیین جایگاه آن در جمله دارد. از این منظر، زبان فارسی بسیار شبیه زبان‌هایی مثل ژاپنی و کره‌ای است، زیرا در این زبان‌ها بعد مفهومی نقش مهم‌تری از بعد صوری دارد که نتیجه آن پیشایندسازی سازه سنگین است.

۶-۲. داده‌های پیکره‌ای در مقابل داده‌های قضاوتی در پژوهش‌های زبان‌شناسی

در زبان‌شناسی نظری دو مکتب رایج است. یکی زبان‌شناسی صوری-زایشی^{۱۴} که بر دانش زبانی (Manning, 2003)، شمّ زبانی، دوقطبی بودن^{۱۵} و بررسی جمله‌های جدا از بافت تأکید دارد، و دیگری زبان‌شناسی نقش‌گرا^{۱۶} که بر استفاده زبانی، تأثیر بافت بر نوع دستور و جمله، و درجه‌بندی^{۱۷} تأکید می‌کند. این دو مکتب عموماً از داده‌های مختلف استفاده می‌کنند: در زبان‌شناسی صوری-زایشی از قضاوت‌های دستوری، همانند آزمون قضاوت دستوری، که نشانگر دانش یا شمّ زبانی (Newmeyer, 2003: 682) است استفاده می‌شود، و در زبان‌شناسی نقش‌گرا عموماً داده‌های پیکره‌ای یا تجربی به‌کار می‌روند.

نیومیپر (2003) بر این باور است که برای فهمیدن اینکه دستور یک زبان چطور کار می‌کند، باید فراتر از داده‌های پیکره‌ای رفت، زیرا این داده‌ها بیانگر عملکرد زبانی هستند و نمی‌توانند

تصویر روشنی از دستور یک زبان ارائه دهند. وی توصیه می‌کند که در پژوهش‌های نحوی به قضاوت‌های دستوری افراد که منعکس‌کننده شمّ زبانی آن‌هاست بیشتر توجه شود. او برای اثبات ادعای خود اظهار می‌دارد که برای پژوهشگرانی که در حوزه پژوهشی فراگیری زبان اول فعالیت می‌کنند، تفاوت میان شمّ زبانی و استفاده زبانی امری بارز و حل‌شده است. برای نمونه، هیرش-پاشیک و گُلینگف^{۱۸} (1996) نشان دادند که بچه‌های ۱۳ و ۱۵ ماهه‌ای که در مرحله «تک‌کلمه‌ای»^{۱۹} هستند، از این مسأله آگاهی دارند که کلمه‌هایی که بطور زنجیروار (یعنی بدون هیچ مکث و توقفی) به آن‌ها ارائه می‌شود، شامل سازه‌های مجزاً هستند. آن‌ها همچنین به این مسأله پی بردند که بچه‌های ۲۸ ماهه‌ای که تنها می‌توانند جمله‌های چهار کلمه‌ای تولید کنند، قادر هستند با استفاده از موضوع فعل به معنی آن فعل پی ببرند. به یقین، پی بردن به این نکات در مورد درک زبانی بچه‌ها تنها با تحلیل کردن تولیدات زبانی آن‌ها ممکن نبود. از این‌رو، نیومیر، اظهار می‌دارد که دستور زبان پدیده‌ای کاملاً درونی است و برای بررسی ابعاد گوناگون آن نمی‌توان تنها منتظر نمود آن در تولیدات زبانی بود.

با این وجود، میر و تائو^{۲۰} (2005) در پاسخ به نیومیر (2003)، این انگاشته که داده‌های قضاوتی نشانگر شمّ زبانی هستند را زیر سوال بردند و استدلال کردند که شمّ زبانی با دانش زبانی برابر نیست. آن‌ها در ادامه اظهار داشتند که به‌جای اینکه داده‌های قضاوتی را مهم‌تر تلقی کنیم، باید آن‌ها را به‌عنوان مکمل داده‌های پیکره‌ای و عملکردی ببینیم. به بیان دیگر، استفاده هم‌زمان و موازی از داده‌های قضاوتی و عملکردی و پیکره‌ای فهم ما را از پدیده مورد بررسی غنی‌تر می‌کند و به ما این امکان را می‌دهد تا تصویر کامل‌تری از پدیده مورد بررسی به‌دست آوریم. در همین راستا، پژوهش پیش رو تلاش می‌کند تا به‌وسیله یک آزمون قضاوت دستوری، یافته‌های پژوهش‌های پیشین را تکمیل کند.

به‌طور خلاصه، تقریباً همه دانش ما از پیش‌سازایی گروه اسمی سنگین در زبان فارسی، از پژوهش‌های پیکره‌ای به‌دست آمده، که منعکس‌کننده عملکرد زبانی است نه شمّ زبانی؛ آنچه باید به این ادبیات درحال رشد اضافه شود این است که شمّ گویشوران بومی زبان فارسی نسبت به پیش‌سازایی گروه اسمی سنگین چیست؟ ما در این پژوهش شواهدی ارائه می‌کنیم که نشان می‌دهند توالی مفعول مستقیم (چه کوتاه و چه بلند) و غیرمستقیم در جمله‌هایی که توسط فارسی‌زبان‌ها تولید می‌شود، بسیار متفاوت از توالی‌ای است که آزمون قضاوت

دستوری به ما می‌گوید-یافته‌ای که تنها با استفاده از داده‌های پیکره‌ای و عملکردی نمایان نمی‌شد.

۳. روش پژوهش

۳-۱. شرکت‌کننده‌ها

در آغاز، ۸۲ گویشور بومی زبان فارسی، که بین ۱۴ تا ۱۹ سال داشتند، در این پژوهش شرکت کردند. بعد از دادن اولین آزمون، براساس معیاری که در ادامه بیان خواهد شد، تعدادی برای آزمون دوم گزینش شدند. آن‌ها دانش‌آموزان مقطع راهنمایی و یا دبیرستان بودند و طبق پرسش‌نامه‌ای که در ابتدای پژوهش به این افراد داده شد، یادگیری زبان انگلیسی آن‌ها تنها به کلاس‌های زبان مدرسه محدود می‌شد که نهایتاً هفته‌ای دو ساعت و از مقطع دوم راهنمایی شروع می‌شد. دانش‌آموزانی که بیش از ۳ سال در آموزشگاه‌های خصوصی انگلیسی آموخته بودند حذف شدند، زیرا در این صورت ممکن بود زبان فارسی آن‌ها تا حدی تحت تأثیر زبان انگلیسی قرار گرفته باشد. علاوه‌براین، هیچ‌کدام این افراد قبل از شروع پژوهش در کشوری دیگر زندگی نکرده بودند و در خانه و یا با دوستان به زبانی غیر از فارسی سخن نمی‌گفتند.

۳-۲. ابزار پژوهش

۳-۲-۱. آزمون یادآوری جمله

برای این آزمون در ابتدا ۲۰ دسته چهار جمله‌ای طراحی شد. در زیر یکی از این دسته‌ها را می‌بینید:

جمله نوع اول: مفعول مستقیم کوتاه-مفعول غیر مستقیم (پرستار نمونه را به آزمایشگاه فرستاد).

جمله نوع دوم: مفعول غیر مستقیم-مفعول مستقیم کوتاه (پرستار به آزمایشگاه نمونه را فرستاد).

جمله نوع سوم: مفعول مستقیم بلند-مفعول غیر مستقیم (پرستار نمونه ای که از بیمار گرفته بود را به آزمایشگاه فرستاد).

جمله نوع چهارم: مفعول غیر مستقیم-مفعول مستقیم بلند (پرستار به آزمایشگاه نمونه ای

که از بیمار گرفته بود را فرستاد.)

در جمله‌های نوع اول و دوم که به منظور بررسی توالی ترجیحی مفعول‌های مستقیم و غیرمستقیم توسط فارسی زبانان طراحی شد، از مفعول مستقیم و غیرمستقیم کوتاه، و در جمله‌های نوع سوم و چهارم که برای بررسی پیش‌سازندسازی یا پس‌سازندسازی گروه اسمی سنگین در فارسی طراحی گردید، از مفعول مستقیم بلند و مفعول غیرمستقیم کوتاه استفاده شد. جمله‌های نوع اول و سوم دارای تناوب «مفعول مستقیم-مفعول غیرمستقیم» و جمله‌های نوع دوم و چهارم دارای تناوب «مفعول غیرمستقیم-مفعول مستقیم» بودند. برای تمرکز بیشتر بر هدف اصلی پژوهش و به‌دست آوردن نتایج بهتر، همه مفعول‌های مستقیم از یک نوع یعنی از نوع مشخص با نشانگر را انتخاب شدند و تنها از فعل فرستادن، که یک فعل دومفعولی با بسامد بالا است، استفاده شد. همچنین، با اضافه کردن یک بند موصولی به مفعول مستقیم، جمله‌های نوع سوم و چهارم دارای سازه سنگین شدند.

سپس با استفاده از این جمله‌ها، ۴۰ بلوک چهار جمله‌ای ساخته شد. هر بلوک شامل یک جمله با مفعول مستقیم کوتاه، یک جمله با مفعول مستقیم بلند، و دو جمله منحرف‌کننده^{۲۱} بود. در مرحله بعدی، هر ۱۰ بلوک یک نسخه از آزمون یادآوری جمله را تشکیل دادند به گونه‌ای که هر شرکت‌کننده تنها یک جمله از چهار جمله تشکیل دهنده از هر دسته را می‌دید. دو بلوک تمرینی نیز به منظور آشنا کردن شرکت‌کنندگان با نوع آزمون طراحی شد و در نتیجه، هر شرکت‌کننده یک نسخه ۱۲ بلوکی دریافت می‌کرد که دو بلوک اول آن تمرینی و ۱۰ بلوک دیگر بلوک‌های اصلی بودند. علاوه بر این، برای جلوگیری از تأثیر خستگی در بلوک‌های پایانی، توالی بلوک‌ها در هر نسخه برعکس گردید و بدین ترتیب از هر نسخه دو حالت متفاوت به‌دست آمد. برای نمونه، در مورد نسخه ۱، دو حالت اول و دوم به صورت زیر طراحی شدند:

نسخه ۱ (حالت اول): بلوک تمرینی ۱ + بلوک تمرینی ۲ + بلوک ۱ + بلوک ۲ + ... + بلوک ۹ + بلوک ۱۰

نسخه ۱ (حالت دوم): بلوک تمرینی ۱ + بلوک تمرینی ۲ + بلوک ۱۰ + بلوک ۹ + ... + بلوک ۲ + بلوک ۱

جمله‌ها به وسیله نرم‌افزار PowerPoint برای شرکت‌کنندگان به صورت انفرادی نمایش داده می‌شد. زمان نمایش هر جمله نیز با توجه به طول جمله و همچنین پایلوتی که قبل از آغاز

پژوهش از جمعیت مشابه صورت گرفت، تعیین شد: جمله‌های با مفعول مستقیم بلند، جمله‌های با مفعول مستقیم کوتاه، و جمله‌های منحرف‌کننده هر کدام به ترتیب به مدت پنج، سه، و چهار ثانیه نمایش داده شدند. بعد از نمایش هر بلوک، یک معادله ساده ریاضی نمایش داده می‌شد که شرکت‌کنندگان می‌بایست درستی جواب آن را قضاوت می‌کردند. این کار مانع می‌شد که آن‌ها جمله‌ها را حفظ کنند و صرفاً به صورت طوطی‌وار بازگو نمایند. بعد از قضاوت درستی معادله‌های ریاضی، آن‌ها می‌بایست با دیدن یک کلمه از هر جمله، کل جمله را تکرار می‌کردند و این تکرار توسط پژوهشگر ضبط می‌شد.

در مرحله نمره دادن، شرکت‌کننده‌هایی که نتوانستند حداکثر ۸ معادله ریاضی را به درستی قضاوت کنند کنار گذاشته شدند، زیرا این احتمال وجود داشت که آن‌ها بعد از دیدن جمله‌های هر بلوک، به جای تمرکز بر قضاوت معادله‌های ریاضی، جمله‌های دیده شده را در ذهن خود تکرار و حفظ می‌کردند. علاوه بر این، آن‌هایی که نتوانستند از ۲۰ جمله منحرف‌کننده حداقل ۱۵ جمله را به یاد آورند از پژوهش کنار گذاشته شدند، چون این نشان می‌داد این افراد دقت و تمرکز کافی را در آزمون نداشتند. سپس، برای نمره دادن به عملکرد شرکت‌کننده‌های باقی مانده، از مفهوم «معکوس‌سازی» استفاده شد، بدین معنی که تعداد جمله‌هایی که شرکت‌کننده‌ها با توالی مفعولی معکوس نسبت به آنچه روی صفحه نمایشگر دیده بودند تولید می‌کردند، بر تعداد کل جمله‌های تولید شده (جمله‌های عیناً تکرار شده + جمله‌های تولید شده با توالی معکوس) تقسیم می‌شد، و مقدار به دست آمده تبدیل به درصد می‌گردید.

۲-۲-۳. آزمون قضاوت دستوری

برای این‌که به شمّ زبانی شرکت‌کنندگان درباره توالی مفعول‌های مستقیم و غیرمستقیم پی‌ببریم، یک آزمون قضاوت دستوری کتبی بدون محدودیت زمانی طراحی کردیم. این آزمون از ۱۸ جفت جمله تشکیل شد: ۶ جفت جمله آزمایشی که در هر جفت توالی مفعول‌ها با هم تفاوت داشت (۳ جفت با مفعول مستقیم کوتاه، و ۳ جفت با مفعول مستقیم بلند) و ۱۲ جفت جمله منحرف‌کننده. گنجاندن جمله‌های منحرف‌کننده در کنار جمله‌های آزمایشی به دو منظور انجام شد. اول این‌که شرکت‌کننده‌ها متوجه هدف اصلی آزمون نشوند و دوم این‌که چون برای جملات آزمایشی جواب درست یا غلط وجود نداشت، در نظر گرفتن عملکرد شرکت‌کننده‌ها در

قضاوت جمله‌های منحرف کننده می‌توانست نشان دهد که آن‌ها تا چه اندازه با تمرکز و دقت آزمون را انجام دادند. به همین دلیل، ابتدا نمره افراد در جمله‌های منحرف کننده محاسبه می‌شد و اگر آن‌ها ۸۰ درصد این جمله‌ها را درست قضاوت می‌کردند، نمره آن‌ها برای جمله‌های آزمایشی محاسبه می‌شد. در مورد جمله‌های آزمایشی نیز شرکت‌کنندگان باید این جمله‌ها را می‌خواندند و به آن‌ها از ۱ (خیلی بد) تا ۶ (خیلی خوب) نمره می‌دادند.

۳-۳. روش انجام پژوهش

تمام مراحل گردآوری داده‌ها در یکی از شعبه‌های کانون زبان ایران انجام گرفت، بدین ترتیب که با زبان‌آموزانی که زودتر از زمان کلاس خود در مؤسسه حاضر می‌شدند و همچنین در سطح مبتدی یادگیری زبان انگلیسی بودند، صحبت می‌شد و در صورت اعلام تمایل به شرکت در پژوهش، پرسش‌نامه کوتاهی که در مورد میزان و نحوه آشنایی آن‌ها به زبان‌هایی غیر از زبان انگلیسی بود، داده می‌شد. بعد از پر کردن این پرسش‌نامه به آن‌ها آزمون اول، یعنی آزمون عملکردمحور یادآوری جمله داده شد. سپس، از میان ۸۲ فارسی‌زبانی که این آزمون را انجام دادند، ۳۸ نفر (طبق ملاک‌هایی که در بالا گفته شد) برای آزمون بعدی، یعنی آزمون قضاوت دستوری، دعوت شدند.

آزمون قضاوت دستوری حداقل یک هفته بعد از آزمون یادآوری جمله به شرکت‌کننده‌ها داده شد. این آزمون یا به صورت انفرادی و یا به صورت گروه‌های چند نفره اجرا شد و در ابتدا به شرکت‌کنندگان توضیحاتی به زبان فارسی در مورد چگونگی انجام آن ارائه گردید. در مرحله نمره دادن آزمون قضاوت دستوری، برای اطمینان از اینکه شرکت‌کنندگان با دقت این آزمون را انجام داده‌اند، تنها شرکت‌کنندگانی که توانسته بودند حداقل ۱۹ جمله (۸۰ درصد) از ۲۴ جمله منحرف‌کننده (که دارای پاسخ درست و غلط بودند) را به درستی قضاوت و نمره‌گذاری کنند، در پژوهش باقی ماندند. از این روی، یک شرکت‌کننده که تنها ۱۸ جمله منحرف کننده را به درستی قضاوت کرده بود، کنار گذاشته شد و در نهایت داده‌های مربوط به ۳۷ شرکت‌کننده به مرحله تحلیل آماری رسید.

۴. یافته‌ها

۴-۱. آزمون یادآوری جمله

هدف این آزمون این بود که پی ببریم فارسی‌زبانان، وقتی از آن‌ها خواسته می‌شود جمله‌هایی که از قبل خوانده‌اند را تکرار کنند، مفعول مستقیم کوتاه و بلند را در کجای جمله قرار می‌دهند. برای یافتن پاسخ این سؤال، بعد از اینکه میزان معکوس سازی تناوب مفعول‌ها تبدیل به درصد شدند، از آزمون آنالیز واریانس با اندازه‌گیری‌های مکرر با طراحی 2×2 (دو جایگاه متفاوت برای مفعول مستقیم \times دو طول متفاوت برای مفعول مستقیم) استفاده گردید.

همانطور که جدول ۱ آمار توصیفی مربوط به این آزمون را نشان می‌دهد، تمام جمله‌های نوع اول و سوم، یعنی جمله‌هایی که دارای تناوب «مفعول مستقیم-مفعول غیرمستقیم» بودند (چه مفعول مستقیم کوتاه و چه مفعول مستقیم بلند)، با همین تناوب توسط شرکت‌کنندگان یادآوری شدند. اما بیشتر جمله‌های نوع دوم و چهارم، یعنی جمله‌هایی که با تناوب «مفعول غیرمستقیم-مفعول مستقیم» ارائه شدند (چه مفعول مستقیم کوتاه و چه مفعول مستقیم بلند)، با تناوب معکوس یعنی «مفعول مستقیم-مفعول غیرمستقیم» به یاد آورده شدند (۹۳ درصد جمله‌های دارای مفعول مستقیم کوتاه و ۸۷ درصد جمله‌های دارای مفعول مستقیم بلند).

جدول ۱ میانگین درصد جمله‌هایی که با تناوب معکوس به یاد آورده شدند

غیرمستقیم-مستقیم		مستقیم-غیرمستقیم		ترتیب مفعولی
بلند	کوتاه	بلند	کوتاه	طول مفعول مستقیم
چهارم	دوم	سوم	اول	نوع جمله
۸۷	۹۳	۰	۰	میانگین (%)
۰/۲۸	۰/۲۳	۰	۰	انحراف معیار

نتایج آزمون آنالیز واریانس با اندازه‌گیری‌های مکرر نشان داد که متغیر جایگاه مفعول مستقیم تأثیر معناداری بر میزان معکوس‌سازی تناوب مفعول‌ها داشته است:

$$F(1,36) = 669.32, p = .000$$

ولی متغیر طول مفعول مستقیم تأثیر معناداری بر میزان معکوس‌سازی تناوب مفعول‌ها نداشته است:

$$F(1,36) = 1.37, p = .24$$

درضمن هیچ تقابلی بین متغیرهای طول مفعول و جایگاه مفعول دیده نشد:

$$F(1, 36) = .86, p = .36$$

۲-۴. آزمون قضاوت دستوری

در این آزمون، شرکت‌کنندگان می‌بایست از ۱ تا ۶ به جمله‌های نوع اول تا چهارم نمره می‌دادند. جدول ۲ بسامد هر یک از نمره‌هایی که به این جمله‌ها داده شد را نشان می‌دهد. این نکته را نیز باید یادآور شد که هرکدام از ۳۷ شرکت‌کننده این پژوهش ۳ نمونه (۳×۳۷) از هر ۴ نوع جمله (با طول و تناوب متفاوت مفعول‌ها) را ارزیابی کردند.

جدول ۲. بسامد نمره‌های داده شده به هرکدام از چهار نوع جمله

ترتیب مفعولی		مستقیم-غیرمستقیم		غیرمستقیم-مستقیم	
طول مفعول مستقیم		بلند	کوتاه	کوتاه	بلند
نوع جمله		اول	سوم	دوم	چهارم
۱	خیلی بد	۰	۰	۸	۱۴
۲	بد	۰	۰	۶	۷
۳	نسبتاً بد	۰	۰	۱۳	۱۷
۴	نسبتاً خوب	۰	۲	۱۶	۱۱
۵	خوب	۱	۱۰	۳۴	۳۰
۶	خیلی خوب	۱۱۰	۹۹	۳۴	۳۲
مجموع		۱۱۱	۱۱۱	۱۱۱	۱۱۱

۴-۲-۱. بررسی جمله‌های دارای مفعول مستقیم کوتاه

همانطور که جدول ۲ نشان می‌دهد، تقریباً همه جمله‌های نوع اول نمره ۶ گرفتند (به استثناء یک نمره ۵). ولی نمره‌هایی که به جمله‌های نوع دوم داده شد، پراکندگی نسبتاً زیادی داشتند: نمره‌های ۵ و ۶ هرکدام ۳۴ بار به این جمله‌ها داده شدند، درحالی که نمره‌های ۱، ۲، ۳ و ۴ هرکدام به ترتیب ۸، ۶، ۱۳ و ۱۶ بار برای این جمله‌ها انتخاب شدند.

برای اینکه از اهمیت آماری اختلاف بین این بسامدها آگاه شویم، برآن شدیم تا نمره‌ها را به دو دسته قابل قبول (نمره‌های ۴، ۵ و ۶) و غیرقابل قبول (نمره‌های ۱، ۲ و ۳) تقسیم کنیم. به بیان دیگر، اگر شرکت‌کننده‌ها برای جمله‌ای عدد ۴ و بالاتر از آن را انتخاب می‌کردند، به این معنی بود که آن جمله از نظر آن‌ها قابل قبول است و اگر برای جمله‌ای اعداد ۱، ۲ و ۳ پایین‌تر از آن را انتخاب می‌کردند، به این معنی بود که آن‌ها آن جمله را غیرقابل قبول می‌پنداشتند. جدول ۳ نشان می‌دهد چه تعداد از جمله‌های نوع اول تا چهارم نمره‌های قابل قبول و غیرقابل قبول از شرکت‌کنندگان دریافت کردند.

جدول ۳ تعداد جمله‌هایی که از نظر شرکت‌کنندگان قابل قبول و غیرقابل قبول بودند

ترتیب مفعولی	مستقیم-غیرمستقیم	مستقیم-غیرمستقیم	غیرمستقیم-مستقیم	
طول مفعول مستقیم	کوتاه	بلند	کوتاه	بلند
نوع جمله	اول	سوم	دوم	چهارم
قابل قبول	۱۱۱	۱۱۱	۸۴	۷۳
غیرقابل قبول	۰	۰	۲۷	۳۸

در مورد جمله‌های نوع اول، نیازی به آزمون نبود، زیرا همه آن‌ها در دسته قابل قبول بودند. ولی در مورد جمله‌های نوع دوم، نتیجه آزمون کای مجذور نشان داد که بین تعداد جمله‌هایی که نمره قابل قبول گرفتند و تعداد جمله‌هایی که نمره غیرقابل قبول گرفتند، تفاوت معنی‌داری وجود دارد: $\chi^2(1, 111) = 29.27, p = .000$

۴-۲-۲. بررسی جمله‌های دارای مفعول مستقیم بلند

همانطور که در جدول ۲ می‌توان دید، جمله‌های نوع سوم ۹۹ بار نمره ۶، ۱۰ بار نمره ۵، و ۲

بار نمرة ۴ گرفتند، و هیچ‌کدام از شرکت‌کنندگان به آن‌ها نمرةهای ۱، ۲ و ۳ ندادند. اما در مورد جمله‌های نوع چهارم، نمرةهای داده شده دارای پراکندگی بیشتری هستند. این جمله‌ها ۳۲ بار نمرة ۶، ۳۰ بار نمرة ۵، ۱۱ بار نمرة ۴، ۱۷ بار نمرة ۳، ۷ بار نمرة ۲، و ۱۴ بار نمرة ۱ دریافت کردند.

همانند جمله‌های نوع اول و دوم، نمرةهای داده شده به این جمله‌ها نیز به دو دسته قابل‌قبول (نمرةهای ۴، ۵ و ۶) و غیرقابل‌قبول (نمرةهای ۱، ۲ و ۳) تقسیم شدند. همانطور که در جدول ۳ می‌توان دید، همه جمله‌های نوع سوم نمرة قابل‌قبول گرفتند و بنابراین نیازی به آزمون کای مجذور نبود. ولی جمله‌های نوع چهارم ۷۳ بار نمرة قابل‌قبول و ۳۸ بار نمرة غیرقابل‌قبول گرفتند و نتیجه آزمون کای مجذور نشان داد که بین این جمله‌ها تفاوت معنی‌داری وجود دارد:

$$\chi^2(1, 111) = 12.33, p = .000$$

به‌طور خلاصه، تمام جمله‌هایی که تناوب «مفعول مستقیم-مفعول غیرمستقیم» داشتند، چه مفعول مستقیم بلند و چه مفعول مستقیم کوتاه، از شرکت‌کنندگان نمرة قابل‌قبول گرفتند. ولی در مورد جمله‌های با تناوب «مفعول غیرمستقیم-مفعول مستقیم» (چه کوتاه و چه بلند)، نمرةهای شرکت‌کنندگان پراکنده بود، که در نهایت نتایج آزمون‌های کای مجذور نشان داد که این جمله‌ها نیز برای شرکت‌کنندگان به میزان معناداری قابل‌قبول هستند.

۵. بحث و تفسیر یافته‌ها

پژوهش حاضر با هدف بررسی جایگاه مفعول مستقیم در زبان فارسی و چگونگی پیش‌اندسازی یا پس‌اندسازی مفعول مستقیم سنگین در این زبان انجام شد. برای رسیدن به این هدف، از دو آزمون متفاوت استفاده شد: یک آزمون یادآوری جمله که برای گردآوری داده‌های عملکردمحور و برای مقایسه با داده‌های مشابه پژوهش‌های پیشین طراحی شد، و دیگری یک آزمون قضاوت دستوری که برای پی‌بردن به شمّ زبانی (Newmeyer, 2003) گویشوران بومی زبان فارسی در مورد پدیده مورد بررسی طراحی شد.

در آزمون یادآوری جمله، که در آن شرکت‌کنندگان می‌بایست جمله‌ها را بر روی نمایشگر رایانه می‌دیدند و بعد از قضاوت کردن درستی یک معادله ریاضی ساده، آن‌ها را با کمک یک کلمه به یاد می‌آوردند، آن‌ها تناوب مفعولی هیچ‌کدام از جمله‌های نوع اول و سوم را تغییر ندادند.

در عوض، آن‌ها بیشتر جمله‌های نوع دوم و چهارم (به ترتیب ۹۳ و ۸۷ درصد) را با تناوب مفعولی معکوس یعنی «مفعول مستقیم-مفعول غیرمستقیم» به‌خاطر آوردند و بنابراین فرضیه نخست این پژوهش تأیید شد. نکته مهم دیگر این است که قضاوت کردن درستی معادله‌های ریاضی بعد از دیدن جمله‌ها، به شرکت‌کنندگان اجازه نمی‌داد که فقط از حفظ و طوطی‌وار تکرار کنند، بلکه آن‌ها مجبور بودند با استفاده از مفهوم جمله که در ذهن‌شان مانده بود، جمله‌ها را از نو بسازند (Bock & Warren, 1985). این موضوع به ما این امکان را داد تا تناوب کلمه‌ای ترجیحی شرکت‌کنندگان را در هنگام تولید زبان بیابیم.

ولی یافته جالب توجه پژوهش پیش‌رو این بود که در آزمون قضاوت دستوری، برخلاف آنچه که در آزمون یادآوری جمله و همچنین پژوهش‌های پیشین (مانند فقیری و سامولیان، 2014؛ فقیری و همکاران، 2014) دیده شد، شرکت‌کنندگان هر دو تناوب «مفعول مستقیم-مفعول غیرمستقیم» و «مفعول غیرمستقیم-مفعول مستقیم» را قابل‌قبول دانستند (همه ۱۱۱ جمله نوع اول و ۸۴ جمله از ۱۱۱ جمله نوع دوم نمره قابل‌قبول دریافت کردند). حتی در مورد جمله‌های دارای مفعول مستقیم بلند، باز هم هر دو تناوب «مفعول مستقیم-مفعول غیرمستقیم» و «مفعول غیرمستقیم-مفعول مستقیم» نمره قابل‌قبول گرفتند (همه ۱۱۱ جمله نوع سوم و ۷۳ عدد از ۱۱۱ جمله نوع چهارم). از این نتایج چنین برمی‌آید که فرضیه دوم پژوهش در مورد قابل‌قبول بودن هر دو توالی «مفعول مستقیم-مفعول غیرمستقیم» و «مفعول غیرمستقیم-مفعول مستقیم» برای گویشوران بومی فارسی، شمّ زبانی فارسی‌زبانان هر دو تناوب بررسی شده را قابل‌قبول می‌داند. البته در این پژوهش جمله‌ها به‌صورت مجزا و به‌دور از بافت ارائه شدند؛ شاید اگر جمله‌ها در بافت معینی قرار گیرند، عوامل دیگری مانند تأکید^{۲۲} و مبتدا^{۲۳} نیز در تناوب مفعول‌ها اثرگذار باشند (Karimi, 2003; Moinzadeh, 2001). ولی از آن‌جا که در این پژوهش از شرکت‌کنندگان خواسته شد صرفاً از لحاظ دستوری و تنها با تکیه بر شمّ زبانی خود جمله‌ها را مورد قضاوت قرار دهند، آن‌ها هر چهار نوع جمله را قابل‌قبول دانستند.

نتایج به‌دست آمده از آزمون یادآوری جمله با یافته‌های پیکره‌ای کریمی (2003) و یافته‌های تجربی فقیری و سامولیان (2014) و فقیری و همکاران (2014) همخوانی دارد؛ پژوهشگران نام‌برده اظهار نموده بودند که در فارسی مفعول مشخص با نشانگر را قبل از

مفعول غیرمستقیم و دور از فعل قرار می‌گیرد. اما نکته‌ای که از اهمیت دوچندانی برخوردار است این است که در آزمون یادآوری جمله، شرکت‌کنندگان بیشتر جمله‌های نوع دوم و چهارم را به جمله‌های نوع اول و سوم تغییر دادند (یعنی جمله‌ها را با تناوب «مفعول مستقیم-مفعول غیرمستقیم» به‌خاطر آوردند)، ولی در آزمون قضاوت دستوری آن‌ها جمله‌های نوع دوم و چهارم را مانند جمله‌های نوع اول و سوم (هرچند به میزان نسبتاً پایین‌تر) قابل قبول دانستند. این یافته‌ها نشان می‌دهند که در پژوهش‌های نحوی نباید فقط به داده‌های پیکره‌ای و عملکردی بسنده کرد، بلکه باید از داده‌های درون‌نگرانه^{۲۴} و قضاوتی نیز بهره جست (Newmeyer, 2003). در همین راستا، باد، هی، و جاندی^{۲۵} (2003) اظهار می‌کنند که زبان یک سیستم احتمالی^{۲۶} است که در آن قوانین دستوری بیشتر از این‌که دوقطبی باشند دارای درجه‌بندی هستند (رجوع شود به پی‌نوشت‌های ۱۵ و ۱۷). در نتیجه، دانش زبانی را نباید به‌صورت مجموعه‌ای از یک سری قوانین یا محدودیت‌های دوقطبی دانست، بلکه باید آن را به‌صورت مجموعه‌ای از قوانین درجه‌بندی‌شده در نظر گرفت. به همین دلیل، تصویری که داده‌های تجربی، عملکردمحور و پیکره‌ای از دانش زبانی افراد به ما می‌دهند، تصویر کاملی نیست و می‌بایست با داده‌های درون‌نگرانه و قضاوتی تکمیل شود تا ماهیت درجه‌بندی‌شده دانش زبانی افراد به شکل بهتری نمایان گردد.

روی هم رفته، از نقطه‌نظر پیشابندسازی گروه اسمی سنگین در فارسی، تصویری که از کنار هم قرار دادن داده‌های حاصل از آزمون یادآوری جمله و آزمون قضاوت دستوری به‌دست می‌آوریم، زبانی را به ما نشان می‌دهد که همانند زبان ژاپنی بیشتر مفهوم‌محور است تا صورت‌محور (Chang, 2009; Yamashita & Chang, 2001). در عوض، زبانی مانند انگلیسی که از تناوب کلمه‌ای آزادی برخوردار نیست و در آن موضوع‌های فعل بعد از فعل می‌آیند، بیشتر به بعد صوری تمایل دارد. علاوه بر این، باید یادآور شد که اصل شناسایی سریع سازه‌های بلافصل هاوکینز (1994) که به روشنی پسابندسازی گروه اسمی سنگین را در انگلیسی و پیشابندسازی آن را در ژاپنی توجیه می‌کند، نمی‌تواند این پدیده را در فارسی توضیح دهد. از این رو، بهترین توضیح برای جایگاه مفعول مستقیم و پیشابندسازی گروه اسمی سنگین در فارسی این است که در این زبان تناوب مفعول‌ها در محدوده قبل از فعل، به میزان مشخص یا معین بودن مفعول مستقیم بستگی دارد.

۶. نتیجه‌گیری و پیشنهاد برای پژوهش‌های آتی

ما در این پژوهش برآن شدیم تا با گردآوری داده‌های قضاوت‌محور در کنار داده‌های عملکردمحور از گویشوران بومی زبان فارسی، یافته‌های پژوهش‌های پیشین درمورد تناوب مفعول‌ها و پیشابندی گروه اسمی سنگین در فارسی را کامل کنیم. انگیزه ما از انجام چنین مطالعه‌ای کامل کردن تصویری بود که پژوهش‌های پیشین (که غالباً از داده‌های عملکردمحور و پیکره‌محور استفاده نموده بودند) از پدیده مورد بررسی داده بودند (Wasaw & Arnold, 2003). این تصویر کامل‌تر زبانی را نشان می‌دهد که بسیار زیاد از عوامل مفهومی اثرپذیری دارد؛ زبانی که در آن میزان مشخص بودن مفعول مستقیم نقش مهمی در جایگاه آن در جمله دارد؛ زبانی مشابه زبان‌هایی با تناوب کلمه‌ای آزاد مانند ژاپنی و کره‌ای از نظر تأثیرپذیری از بعد مفهومی، ولی متفاوت از آن‌ها از این جهت که تمایل «بلند قبل از کوتاه» یا پیشابندسازی گروه اسمی سنگین در آن همیشه دیده نمی‌شود.

در پایان، لازم می‌دانیم پیشنهادهایی برای پژوهش‌های آتی ارائه دهیم. اولین پیشنهاد این است که پژوهش‌های آتی، در آزمون‌های قضاوت دستوری، عوامل معنایی و منظورشناسی را در جمله‌ها لحاظ نمایند (به بیان دیگر جمله‌ها در بافت ارائه گردند) و در جمله‌ها میزان مشخص بودن مفعول مستقیم را کنترل کنند. همچنین، پیشنهاد می‌کنیم در این آزمون‌ها از فعل‌های دومفعولی دیگر (Pinker, 1989) و گروه‌های حرف اضافه‌ای که دارای حرف اضافه‌های دیگری هستند استفاده شود. علاوه بر آزمون‌های قضاوت دستوری، گزارش‌های زبانی درون‌نگرانه و عقب‌نگرانه^{۲۷} (Rebuschat, 2013) مانند تکنیک «برون‌فکنی اندیشه»^{۲۸}، می‌توانند درچه‌های دیگری به‌سوی بررسی شَمّ زبانی گویشوران زبان‌های بومی بگشایند. پیشنهاد پایانی نیز مربوط می‌شود به نکته‌ای درباره تولیدات زبانی و داده‌های پیکره‌ای که در این پژوهش به‌عنوان نقطه مقابل شَمّ زبانی از آن صحبت شد: حدود نیم قرن پیش، راس (1967: 49) ادعا کرد که «تمام بحث ما درباره اینکه چه گروه‌های اسمی سنگین یا پیچیده هستند به شیوه استفاده از زبان منتهی می‌شود، و اینکه گستره وسیعی از متغیرهای گویشی و حتی گویش فردی^{۲۹} در سنگینی یا پیچیدگی این سازه‌ها نقش دارند». بنابراین، اکیداً توصیه می‌شود که برای به‌دست آوردن تصویری کامل‌تر از پدیده جابه‌جایی گروه اسمی سنگین در فارسی،

۷. پی‌نوشت‌ها

۱. منظور از توالی بی‌نشان آن توالی‌ای است که بسامد بیشتری دارد، کاربرد اطلاعاتی خاصی را منظور نمی‌کند و در واقع می‌تواند برای هر ساختار اطلاعاتی به‌کار رود (Faghiri & Samvelian, 2014).
2. The End-Weight Principle
3. Incremental models of sentence production
۴. این پدیده در انگلیسی با نام Heavy NP Shift شناخته می‌شود و ما در این پژوهش این پدیده را برحسب جهت حرکت سازه سنگین، «پیش‌ساز» یا «پس‌ساز» سازه سنگین می‌نامیم.
۵. ولی معین‌زاده (۲۰۰۱) و مرعشی (۱۹۷۰) با ارائه مدارکی استدلال می‌کنند که همه گروه‌ها (حتی گروه فعلی) در فارسی هسته-آغاز می‌باشند، و تناوب کلمه‌ای این زبان، همانند انگلیسی، فاعل-فعل-مفعول می‌باشد.
6. Scrambling
7. Judgement data
8. Heaviness
9. Chomsky
10. Embedded clause
11. Accessibility
12. Grammatical encoding
13. Differential Object Marking (DOM) Criterion
14. Formal-generative linguistics
۱۵. دوقطبی بودن یا categoricity در این مکتب به این باور اشاره دارد که جمله‌ها در بررسی‌های نحوی یا درست هستند و یا نادرست.
16. Functional linguistics
۱۷. منظور از درجه‌بندی یا gradience این است که در بررسی‌های نحوی جمله‌ها می‌توانند درجه‌های مختلفی از درست بودن داشته باشند. به بیان دیگر، جمله‌ای که دستور زبان آن را کاملاً نادرست می‌پندارد می‌تواند در شرایط خاص توسط بعضی افراد به دلایل گوناگون به‌کار برود و در پیکره‌های زبانی ثبت شود.
18. Hirsh-Pasek & Golinkoff
19. One-word stage
20. Meyer & Tao

21. Distractor sentences
22. Focus
23. Topic
24. Introspection data
25. Bod, Hay & Jannedy
26. Probabilistic system
27. Introspective and retrospective verbal reports
28. Think-aloud protocols
29. Idiolect

۸. منابع

- راسخ مهند، محمد (۱۳۸۳). «جایگاه مفعول مستقیم در فارسی». *نامه فرهنگستان*. د ۶، ش ۴ (پیاپی ۲۴)، صص ۵۶-۶۶.
- راسخ مهند، محمد و قیاسوند، مریم (۱۳۹۲). «عوامل موثر بر پسایندسازی در زبان فارسی». *مجله زبانشناسی و گویش‌های خراسان*. د ۵، ش ۲ (پیاپی ۹)، صص ۲۷-۴۷.
- راسخ مهند، محمد و قیاسوند، مریم (۱۳۹۳). «بررسی پیکره‌بنیاد تأثیر عوامل نقشی در قلب نحوی کوتاه فارسی». *دستور*، ش ۱۰، صص ۱۶۳-۱۹۷.
- راسخ مهند، محمد؛ علیزاده صحرایی، مجتبی؛ ایزدی‌فر، راحله؛ قیاسوند، مریم (۱۳۹۱). «تبیین نقشی خروج بند موصولی در زبان فارسی». *مجله پژوهش‌های زبان‌شناسی*. د ۴، ش ۱، صص ۲۱-۴۰.
- شیخ الاسلامی، افتخار (۱۳۸۷). «نقش ساختار اطلاعاتی در خروج بندهای موصولی در زبان فارسی». پایان‌نامه کارشناسی ارشد. دانشگاه کردستان.
- علائی، مجید؛ تهرانی دوست، مهدی؛ راسخ مهند، محمد (۱۳۹۶). «چیدمان سازه‌ها در زبان فارسی متأثر از وزن دستوری: تبیینی پردازش‌محور». *جستارهای زبانی*، زیر چاپ.
- مویدی، مونا و لطفی، احمد رضا (۱۳۹۲). «بررسی ساخت دو مفعولی در متون ادب فارسی». *مجله پژوهش‌های زبان‌شناسی*. د ۵، ش ۱، صص ۱۰۱-۱۱۹.
- میردهقان، مهین‌ناز و یوسفی، سعید رضا (۱۳۹۵). «حرف اضافه‌نمایی افتراقی در وفسی در چهارچوب نظریه بهینگی». *جستارهای زبانی*. د ۷، ش ۳ (پیاپی ۳۱)، صص ۱۹۷-۲۲۲.

- Arnold, J. E., Wasow, T., Losongco, A. & Ginstrom, R. (2000). Heaviness vs. newness: The effects of complexity and information structure on constituent ordering. *Language*, 76(1), 28–55.
- Bock, K. (1982). Towards a cognitive psychology of syntax: information processing contributions to sentence formulation. *Psychological Review*, 89, 1-47.
- Bock, K. & Levelt, W. (1994). Language production: Grammatical encoding. In M. A. Gernsbacher (Ed.), *Handbook of psycholinguistics* (pp. 945–984). New York: Academic Press.
- Bock, K. & Warren, R. (1985). Conceptual accessibility and syntactic structure in sentence formulation. *Cognition*, 21, 47-67.
- Bod, R., Hay, J., & Jannedy, S. (2003). Introduction. In R. Bod, J. Hay, & S. Jannedy (Eds.) *Probabilistic linguistics* (pp. 1-10). Cambridge, MA: MIT Press.
- Chang, F. (2009). Learning to order words: A connectionist model of heavy NP shift and accessibility effects in Japanese and English. *Journal of Memory and Language*, 61, 374-97.
- Choi, Hye-Won. (2007). Length and order: A corpus study of Korean dative-accusative construction. *Discourse and Cognition*, 14(3), 207–227.
- Chomsky, N. (1975). *The logical structure of linguistic theory*. New York: Plenum press.
- Faghiri, P & Samvelian, P. (2014). Constituent ordering in Persian and the weight factor. In C. Pinon (Ed.), *Empirical issues in syntax and semantics 10 (EISS10)*, (pp. 215-232).
- Faghiri, P. & Samvelian, P., & Hemforth, B. (2014). Accessibility and word order: The case of ditransitive constructions in Persian. In C. Pinon (Ed.), *Empirical issues in syntax and semantics 10 (EISS10)*, (pp. 217-237).

- Frazier, L. & Fodor, J. D. (1978). The sausage machine: A two-stage parsing model. *Cognition*, 6, 291-325.
- Garrett, F. (1980). Levels of processing in sentence production. *Language Production* 1, 177-220.
- Hawkins, J. (1994). *A performance theory of order and constituency*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Hirsh-Pasek, K. & Golinkoff, R. (1996). *The origins of grammar: Evidence from early language comprehension*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Karimi, S. (2003). On scrambling in Persian. In S. Karimi (Ed.), *Word order and scrambling* (pp. 301-324). Malden, MA: Blackwell Publishing.
- Kimball, J. (1973). Seven principles of surface structure parsing in natural language. *Cognition* 2, 15-47.
- Levelt, W. J. M. (1989). *Speaking: From intention to articulation*. Cambridge: MIT Press.
- Manning, C. (2003). Probabilistic syntax. In R. Bod, J. Hay, & S. Jannedy (Eds.), *Probabilistic linguistics* (pp. 289-341). Cambridge, MA: MIT Press.
- Marashi, M. (1970). *The Persian verb: A partial description for pedagogical purposes*. Unpublished doctoral dissertation, The University of Texas- Austin.
- Mazurkewich, I. (1984). The acquisition of the dative alternation by second language learners and linguistic theory. *Language Learning* 34(1), 91-109.
- Meyer, C. & Tao, H. (2005). Response to Newmeyer's 'Grammar is grammar and usage is usage'. *Language*, 81(1), 226-228.
- Moinzadeh, A. (2001). *An antisymmetric, minimalist approach to Persian phrase structure*. Unpublished doctoral dissertation, University of Ottawa- Canada.
- Newmeyer, F. (2003). Grammar is grammar and usage is usage. *Language*, 79, 682-707.
- Pinker, S. (1989). *Learnability and cognition: The acquisition of argument structure*. Cambridge, MA: MIT Press.

- Pollard, C. & Sag, I. A. (1994). *Head-driven phrase structure grammar*. Chicago: University of Chicago Press.
- Rebuschat, P. (2013). Measuring implicit and explicit knowledge in second language research. *Language Learning*, 63(3), 595-626.
- Ross, J. R., (1967). *Constraints on variables in syntax*. Unpublished doctoral dissertation, Massachusetts Institute of Technology- Massachusetts.
- Stallings, L. M., MacDonald, M. C., & O'seaghdha, P. G. (1998). Phrasal ordering constraints in sentence production: Phrase length and verb disposition in heavy-NP shift. *Journal of Memory and Language*, 39(3), 392-417.
- Wasaw, T. (1997). Remarks on grammatical weight. *Language Variation and Change*, 9, 81-105.
- Wasaw, T. & Arnold, J. (2003). Post-verbal constituent ordering in English. In B. Kortmann, & E. C. Traugott (Eds.), *Determinants of grammatical variation in English* (pp. 119-154). Berlin: Mouton de Gruyter.
- Yamashita, H. & Chang, F. (2001). "Long before short" preference in the production of a head-final language. *Cognition*, 81(2), B45-B55.